

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 157/2012-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. marca 2012 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej doc. JUDr. B. F., PhD., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj porušenia čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žiar nad Hronom v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Er 877/2011 a jeho uznesením z 22. septembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. februára 2012 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej doc. JUDr. B. F., PhD., vo veci namietaného porušenia jej základných práv

podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj porušenia čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Okresného súdu Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Er 877/2011 a jeho uznesením z 22. septembra 2011.

Napadnutým uznesením okresný súd vylúčil vo veci konajúceho súdneho exekútora JUDr. R. K. (ďalej len „súdny exekútor“) z vykonávania exekúcie vedenej pod sp. zn. 6 Er 877/2011 (EX 6665/11) z dôvodu, že bol pred vymenovaním do funkcie súdneho exekútora zamestnancom sťažovateľky ako účastníčky exekučného konania (v danom prípade oprávnenej), čo podľa názoru okresného súdu zakladá dôvod na jeho vylúčenie. Okresný súd rozhodol o jeho vylúčení na základe námietky povinnej doručenej okresnému súdu 24. augusta 2011.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uvádza:

«Sťažovateľ je právnická osoba - obchodná spoločnosť - so sídlom B., Slovenská republika. Sťažovateľ pôsobí pri výkone svojej prevažujúcej podnikateľskej činnosti na trhu krátkodobých úverov do 3.500 EUR s dobou splatnosti 1 mesiac až 12 mesiacov. Sťažovateľ poskytuje úvery fyzickým osobám a živnostníkom vo všetkých regiónoch Slovenska prostredníctvom zmluvnej siete pracovníkov obchodnej služby a siete kontaktných miest. Keďže jedným z legálne uznaných predmetov podnikania spoločnosti P., s. r. o. je poskytovanie úverov z vlastných zdrojov, nie je prekvapujúce, že sa často krát pri neplnení zmluvných záväzkov svojich klientov (príjemcov pôžičiek) dostáva do pozície veriteľa, ktorý je nútený domáhať sa úhrady pohľadávok prostredníctvom súdneho konania a následne pri nerešpektovaní súdnych rozhodnutí dlžníkmi, prostredníctvom exekučného konania. ...

Sťažovateľ v záujme vymoženia jednej zo svojich finančných pohľadávok, ktorá vznikla na základe poskytnutej pôžičky fyzickej osobe: A. B. (ďalej aj „Povinný“) a ktorej pravosť čo do dôvodu a výšky bola autoritatívne deklarovaná rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti S., a. s. (rozsudok je detailne špecifikovaný v uznesení Okresného súdu Žiar nad Hronom, ktorým došlo k nelegitímnym a nelegálnym zásahom do

základných práv sťažovateľa, pričom tento rozsudok je sťažovateľ pripravený predložiť súdu ak to bude podľa súdu potrebné) podala formou zápisnice súdnemu exekútorovi JUDr. R. K., so sídlom úradu B., podľa ust. § 38 a nasl. Exekučného poriadku návrh na vykonanie exekúcie (návrh bol nepochybne podaný, ako to vyplýva z napadnutého uznesenia Okresného súdu Žiar nad Hronom). V návrhu spoločnosť požiadala súdneho exekútora, aby vymáhal jej finančnú pohľadávku s využitím všetkých relevantných zákonných spôsobov exekúcie, tak aby bola čo najskôr uspokojená.

Podľa ust. § 44 ods. 1 Exekučného poriadku exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Súdny exekútor viazaný návrhom na vykonanie exekúcie pridelil v rámci registrácie exekúcie číslo EX 6665/11 a požiadal Okresný súd Žiar nad Hronom, ktorý je vo veci podľa ust. § 45 Exekučného poriadku miestne a vecne príslušným exekučným súdom, o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Okresný súd Žiar nad Hronom poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie dňa 22. 06. 2011 pod číslom 5631*038097.

Okresný súd Žiar nad Hronom uznesením zo dňa 22. 09. 2011, sp. zn.: 6Er 877/2011 (ďalej aj „Uznesenie“ alebo „napadnuté uznesenie“) ex offo rozhodol o vylúčení sťažovateľa z vykonávania exekúcie. Práve označené uznesenie a postup všeobecného súdu, ktorý viedol k jeho vydaniu, sťažovateľ napáda z hľadiska porušenia jeho základných, nižšie definovaných, práv. ...

Sťažovateľ tvrdí, že Okresný súd Žiar nad Hronom svojím postupom v konaní 6Er 877/2011 a rozhodnutím - Uznesením zo dňa 22. 09. 2011, ktoré bolo logickým následkom tohto konania, porušil jeho základné práva, konkrétne:

A. právo na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústava SR“);

B. právo na spravodlivý súdny proces zaručené čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „Dohovor“);

C. právo vlastníť majetok zaručené čl. 20 ods. 1 Ústavy;

D. právo na pokojné užívanie majetku zaručené čl. 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru;

E. všeobecný zákaz diskriminácie ustanovený čl. 12 ods. 2 Ústavy;

F. zákaz diskriminácie ustanovený čl. 14 Dohovoru. ...

Sťažovateľ je právnickou osobou, ktorá tvrdí, že právoplatným rozhodnutím, ako aj iným zásahom sa porušili jej základné práva, pričom o ochrane týchto základných práv rozhoduje ústavný súd a to pri dodržaní zásady subsidiarity, pretože sťažovateľ nemá k dispozícii iné opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré by mu zákon na ochranu jeho základných práv účinne poskytoval.

Sťažovateľ tvrdí, že právoplatným uznesením Okresného súdu Žiar nad Hronom ako aj jeho postupom v exekučnom konaní sa porušili jeho základné práva, pričom právny poriadok Slovenskej republiky neponúka sťažovateľovi žiadne ďalšie účinné nástroje ochrany, ktoré by vyvolali reparačné, reštitučné alebo satisfakčné účinky.»

V súvislosti s vylúčením súdneho exekútora z exekúcie v označenom exekučnom konaní sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože „Napadnuté uznesenie Okresného súdu Žiar nad Hronom veľmi významnou mierou ovplyvnilo faktické a právne postavenie sťažovateľa a to najmä v spojitosti s výkonom exekúcie vedenej pod sp. zn. EX 6665/11. Tvrdíme, že postup všeobecného súdu v konaní vedenom pod sp. zn.: 6Er 877/2011 ako aj samotné rozhodnutie tohto súdu, nelegitímne a nelegálne limitovali práva sťažovateľa, najmä jeho právo na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy a právo na spravodlivý súdny proces zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru a to v takej miere, že je to v právnom štáte neprípustné. Je tomu tak preto, že všeobecný súd:

a) bez toho aby upovedomil sťažovateľa o Náleze ústavného súdu zo dňa 13. 04. 2011, sp. zn.: III. ÚS 322/2010-37 - z ktorého zjavne súd vychádzal;

b) bez toho aby vykonal akékoľvek dokazovanie v otázke subjektívnej alebo objektívnej zaujatosti súdneho exekútora vo veci alebo v pomere k účastníkom exekučného konania;

c) bez toho aby existovali akékoľvek racionálne pochybnosti o legálnom a legitímnom postupe súdneho exekútora v exekúcii;

d) bez toho aby existovali oprávnené obavy sťažovateľa alebo povinného o legálny priebeh exekúcie;

e) bez toho aby umožnil sťažovateľovi s cieľom ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu vyjadriť sa k otázke zaujatosti a to aj na podklade konkrétnych dôkazov a rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn.: III. ÚS 322/2010; rozhodol s konečnou platnosťou (podľa ust. §30 ods. 10 Exekučného poriadku proti rozhodnutiu všeobecného súdu o námietke zaujatosti exekútora nemožno podať opravný prostriedok) o právnom postavení sťažovateľa, pričom toto rozhodnutie vyvolalo právne účinky do budúcnosti a definitívne zbavilo sťažovateľa možnosti dosiahnuť vymoženie svojej pohľadávky výkonom exekučnej činnosti realizovanej súdnym exekútorom - JUDr. R. K. “.

Sťažovateľka namieta tiež porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, pretože „Všeobecný súd svojím rozhodnutím, ktoré bolo vydané v konaní vedenom bez dodržania zásad spravodlivého súdneho procesu, obmedzil majetkové práva sťažovateľa takým spôsobom, ktorý je nezlučiteľný s článkom č. 20 ods. 1 Ústavy SR a článkom č. 1 Protokolu č. 1. Napadnutým rozhodnutím všeobecného súdu došlo k reálnemu ohrozeniu majetku sťažovateľa existujúceho v podobe pohľadávky a jej príslušenstva a taktiež došlo k zníženiu majetku sťažovateľa o majetok vynaložený na výkon exekúcie zvoleným súdnym exekútorom. Sťažovateľ mal teda v zmysle článku č.20 ods. 1 Ústavy SR a článku č. 1 Protokolu č. 1 majetok chránený Dohovorom o ktorý však nelegálnym postupom a rozhodnutím všeobecného súdu bez akejkoľvek náhrady prišiel.“.

Sťažovateľka namieta aj porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru tvrdiac, že „aj keď výkon a ochrana jeho práva na spravodlivý súdny proces mala byť rovnaká, mal v konaní pred všeobecným súdom výrazne nevýhodné postavenie a bolo s ním zaobchádzané odlišne. Sťažovateľ však bol, a to najmä vzhľadom k faktu, že všeobecný súd rozhodoval o jeho práve na výkon súdneho rozhodnutia zvoleným exekútorom a toto rozhodnutie výrazne ovplyvnilo jeho právne postavenie, účastníkom konania rovnako ako povinný. Z okolností daného prípadu nemožno vyšpecifikovať také skutočnosti, ktoré by mohli objektívne a rozumne ospravedlniť takéto odlišné zaobchádzanie. Odlišné zaobchádzanie so sťažovateľom nemožno ospravedlniť jeho iným postavením (postavením oprávneného),

pretože takýto dôvod je priamo Ústavou SR a Dohovorom špecifikovaný ako dôvod zakázaného odlišného zaobchádzania.“

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti ďalej uvádza, že „vzhľadom k skutočnosti, že Exekučný poriadok nepripúšťa, aby sťažovateľ podal proti napadnutému uzneseniu Okresného súdu Žiar nad Hronom odvolanie alebo iný účinný opravný prostriedok, je splnená formálna podmienka upravená ust. § 53 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z.“

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka žiada, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1) Základné právo spoločnosti P., s. r. o. so sídlom B. na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žiar nad Hronom v konaní vedenom pod sp. zn.: 6Er 877/2011 bolo porušené.

2) Základné právo spoločnosti P., s. r. o. so sídlom B. na spravodlivý súdny proces zaručené čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žiar nad Hronom v konaní vedenom pod sp. zn.: 6Er 877/2011 bolo porušené. ...

... Základné právo spoločnosti P., s. r. o. so sídlom B. vlastníť majetok zaručené čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Žiar nad Hronom zo dňa 22. 09. 2011 sp. zn.: 6Er 877/2011 bolo porušené.

... Základné právo spoločnosti P., s. r. o. so sídlom B. na pokojné užívanie majetku zaručené čl. 1 Protokolu č. 1 k Európskemu dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Žiar nad Hronom zo dňa 22. 09. 2011 sp. zn.: 6Er 877/2011 bolo porušené.

... Okresný súd Žiar nad Hronom postupom v konaní vedenom pod sp. zn.: 6Er 877/2011 porušil všeobecný zákaz diskriminácie ustanovený čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a týmto postupom diskriminoval spoločnosť P., s. r. o. so sídlom B. ...

... Okresný súd Žiar nad Hronom postupom v konaní vedenom pod sp. zn.: 6Er 877/2011 porušil zákaz diskriminácie ustanovený čl. 14 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a týmto postupom diskriminoval spoločnosť P., s. r. o. so sídlom B. ...

... Uznesenie Okresného súdu Žiar nad Hronom zo dňa 22. 09. 2011 sp. zn.: 6Er 877/2011 sa zrušuje a vec sa tomuto súdu vracia na ďalšie konanie.

... Spoločnosti P., s. r. o. so sídlom B. priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 1.000,- EUR, ktoré jej je Okresný súd Žiar nad Hronom povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

... Okresný súd Žiar nad Hronom je povinný uhradiť spoločnosti P., s. r. o. so sídlom B., trovy konania, tak ako budú vyčíslené v písomnom vyhotovení nálezu, na účet jej právneho zástupcu F., s. r. o. č.:..., vedený vo V., a. s., a to do troch dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až § 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľka namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu, ako aj porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru postupom okresného súdu v namietanom konaní a jeho uznesením z 22. septembra 2011.

1. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Er 877/2011 a jeho uznesením z 22. septembra 2011

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Er 877/2011 a jeho uznesením z 22. septembra 2011. V obsahu označených práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) je podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu (PL. ÚS 21/00, I. ÚS 5/00, II. ÚS 143/02, III. ÚS 60/04) súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd v danom prípade považoval za potrebné zaujať stanovisko k zásadnému právnomu problému nastolenému v sťažnosti sťažovateľky, ktorý spočíva v tom, či okresný súd konal v medziach svojej právomoci, keď samotnú skutočnosť, že súdny exekútor bol zamestnancom oprávnenej pred vykonávaním exekúcie (hlavne pre jeho pomer k účastníkovi konania v tomto prípade na strane oprávnenej), považoval za dôvod na jeho vylúčenie z vykonávania exekúcie.

Podľa § 3 Exekučného poriadku exekútor vykonáva exekučnú činnosť nestranne a nezávisle.

Podľa § 4 Exekučného poriadku činnosť exekútora je nezlučiteľná s pracovným pomerom alebo s obdobným pracovným vzťahom, podnikaním, členstvom v štatutárnom orgáne obchodnej spoločnosti alebo družstva alebo členstvom v dozornom orgáne obchodnej spoločnosti alebo družstva alebo s vykonávaním inej zárobkovej činnosti s výnimkou vedeckej, pedagogickej, literárnej, umeleckej a publicistickej činnosti.

Podľa § 5 Exekučného poriadku v súvislosti s výkonom exekučnej činnosti má exekútor postavenie verejného činiteľa (odsek 1). Vykonávanie exekučnej činnosti je výkonom verejnej moci (odsek 2).

Podľa § 30 ods. 1 Exekučného poriadku exekútor je vylúčený z vykonávania exekúcie, ak so zreteľom na jeho pomer k veci, ktorá je predmetom exekúcie, k účastníkom exekučného konania alebo k ich zástupcom, možno mať pochybnosti o jeho nezaujatosti.

Podľa § 30 ods. 3 Exekučného poriadku len čo sa exekútor dozvie o skutočnostiach, pre ktoré je vylúčený, oznámi to bezodkladne súdu...

Podľa § 30 ods. 4 Exekučného poriadku účastníci exekučného konania majú právo vyjadriť sa o osobe exekútora.

Podľa § 30 ods. 5 Exekučného poriadku účastník môže uplatniť námietku zaujatosti u exekútora najneskôr do piatich dní odo dňa doručenia upovedomenia o začatí exekúcie alebo do piatich dní od dňa, odkedy sa mohol dozvedieť o dôvode, pre ktorý je exekútor vylúčený...

Podľa § 30 ods. 6 Exekučného poriadku v námietke zaujatosti musí byť uvedené, proti komu smeruje, dôvod, pre ktorý má byť exekútor vylúčený, a kedy sa účastník podávajúci námietku zaujatosti o tomto dôvode dozvedel.

Okresný súd vo svojom rozhodnutí okrem iného uviedol, že «Okresný súd Žiar nad Hronom poverením č. 5613 038097 zo dňa 22. 6. 2011 poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie proti povinnému na uspokojenie pohľadávky oprávneného vo výške 2.241,48 EUR s prísl. na základe právoplatného a vykonateľného rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu, spoločnosti S., a. s. B. č. k. SR 15164/2010 zo dňa 23. 2. 2011 a návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie.*

Dňa 24. 8. 2011 povinná predložila tunajšiemu súdu na rozhodnutie námietku zaujatosti proti osobe exekútora. Povinná namietala zaujatosť exekútora z dôvodu, že exekútor je bývalým zamestnancom oprávneného.

Podľa § 30 ods. 1 Exekučného poriadku (ďalej aj „EP“), exekútor je vylúčený z vykonávania exekúcie ak so zreteľom na jeho pomer k veci, ktorá je predmetom exekúcie, k účastníkom exekučného konania alebo k ich zástupcom, možno mať pochybnosti o jeho nezaujatosti.

Podľa § 30 ods. 5 EP, účastník môže uplatniť námietku zaujatosti u exekútora najneskôr do piatich dní odo dňa doručenia upovedomenia o začatí exekúcie alebo do

piatich dni odo dňa, odkedy sa mohol dozvedieť o dôvode, pre ktorý je exekútor vylúčený. Námiety povinného voči osobe exekútora nemajú odkladný účinok.

Podľa § 30 ods. 6 EP v námiatke zaujatosti musí byť uvedený, proti komu smeruje, dôvod, pre ktorý má byť exekútor vylúčený a kedy sa účastník podávajúcí námiatku zaujatosti o tomto dôvode dozvedel.

Súdny exekútor je vylúčený z vykonávania exekúcie nielen vtedy, ak má pomer k veci, účastníkom konania, prípadne ich zástupcom, ale pre jeho vylúčenie stačí, že je pre tento pomer daná pochybnosť o jeho nezaujatosti. Z ust. § 30 ods. 1 EP je teda zrejmé, že zákon spája vylúčenie exekútora z vykonávania exekúcie nielen so skutočne preukázanou zaujatosťou, ale aj vtedy, ak možno mať pochybnosť o jeho nezaujatosti. Nejde pritom o hodnotenie subjektívneho pocitu exekútora, ktorý má vo veci konať, a ani o hodnotenie pocitov účastníkov konania, ale o objektívne okolnosti, za ktorých existencie je dôvodný predpoklad jeho zaujatosti. K nestrannosti preto nestačí, že exekútor subjektívne nepocituje k veci ani účastníkom alebo ich zástupcom taký vzťah, ktorý by sa mohol prejaviť na jeho rozhodovaní, avšak na jeho vylúčenie stačí, ak napr. v konaní nepostupuje tak objektívne, aby o nedostatku tohto vzťahu nevzbudzoval žiadne pochybnosti. Exekútor musí byť nestranný a súčasne sa musí javiť nestrannosť aj pre externé prostredie, v ktorom pôsobí pri nútenom výkone súdnych a iných rozhodnutí. Skutočnosť, pre ktoré je súdny exekútor vylúčený, pri tom môžu byť dané už pri začatí exekučného konania, alebo môžu vzniknúť kedykoľvek v priebehu konania.

Ako bolo v priebehu tohto konania zistené, konajúci súdny exekútor bol pred vymenovaním do funkcie súdneho exekútora zamestnancom spoločnosti P., s. r. o., B., teda oprávneného. Ide preto o skutočnosť, ktorá predstavuje jeho pomer k účastníkovi konania na strane oprávneného, teda uvedená skutočnosť je okolnosťou vylučujúcou ho z vykonávania exekúcie podľa § 30 ods. 1 EP.

Na základe vyššie uvedených skutočností preto súdny exekútor JUDr. R. K. bol vylúčený z vykonávania exekúcie. V exekúcii tak bude pokračovať ten exekútor, ktorého navrhne oprávnený, a ktorému za týmto účelom bude súdom udelené poverenie (§ 30 ods. 11 EP).».

Ústavný súd sa stotožňuje s tým, že nezlučiteľnosť činnosti (funkcie) súdneho exekútora s pracovným pomerom (a inými) vyplývajúca z § 4 Exekučného poriadku predstavuje záruku, že súdny exekútor svoju činnosť spočívajúcu v nútenom výkone súdnych a iných rozhodnutí bude vykonávať nezávisle a nestranne v zmysle § 3 Exekučného poriadku. Súdny exekútor vykonávaním činnosti, ktorá je nezlučiteľná s pracovným pomerom, môže oprávnene vyvolať pochybnosti o jeho nestrannosti a nezaujatosti vo vzťahu k účastníkom exekučného konania. Uvedené konanie nevyučuje ani disciplinárnu, resp. trestnú zodpovednosť súdneho exekútora ako verejného činiteľa. Skutočnosť, že súdny exekútor bol zamestnancom účastníka exekučného konania (v danom prípade oprávneného), je okolnosťou vylučujúcou ho z vykonávania exekúcie podľa § 30 ods. 1 Exekučného poriadku, ktorú je v zmysle § 30 ods. 3 Exekučného poriadku povinný bezodkladne oznámiť súdu (obdobne rozhodoval ústavný súd o tomto právnom probléme v porovnateľných veciach sp. zn. II. ÚS 3/2012, I. ÚS 113/2012, I. ÚS 137/2012 a II. ÚS 592/2011). Ak súd vylúči exekútora z vykonávania exekúcie, v exekúcii pokračuje ten exekútor, ktorého navrhne oprávnený a ktorého vykonaním tejto exekúcie poverí súd (§ 30 ods. 11 Exekučného poriadku).

S odkazom na citovanú právnu úpravu tak nie je potrebné preukázať zaujatosť súdneho exekútora, ale postačí už samotné preukázanie existencie dôvodných pochybností o jeho nezaujatosti. Uvedené je konštruované v súlade so zásadou, ku ktorej dospel v rámci svojej rozhodovacej praxe Európsky súd pre ľudské práva, a to, že „spravodlivosť musí byť nielen poskytovaná, ale musí sa tiež javiť, že je poskytovaná“ (rozhodnutie *Delcourt vs. Belgicko*, Publication of the European Court of Human Rights, Series A, č. 11, s. 17, § 31).

Vzhľadom na uvedené nemožno podľa názoru ústavného súdu ani právne závery okresného súdu vyjadrené v uznesení č. k. 6 Er 877/2011-35 z 22. septembra 2011 považovať za svojvoľný výklad a aplikáciu príslušných ustanovení Exekučného poriadku, ktorý by mohol mať za následok porušenie ústavou garantovaných práv sťažovateľky ako účastníčky exekučného konania.

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia okresného súdu konštatuje, že okresný súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia Exekučného poriadku podstatne pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval ústavne konformným spôsobom, pričom jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj legitímne a z ústavného hľadiska akceptovateľné.

Okresný súd podľa názoru ústavného súdu postupoval ústavne súladným spôsobom, keď uznesením č. k. 6 Er 877/2011-35 z 22. septembra 2011 rozhodol o vylúčení súdneho exekútora z vykonávania exekúcie podľa § 30 ods. 1 Exekučného poriadku z dôvodu, že mal preukázanú pochybnosť o jeho nezaujatosti.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením okresného súdu a právom sťažovateľky na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala možnosť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vysloviť porušenie ňou označených práv. Právo na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery okresného súdu považovať za arbitrárne, zjavne neopodstatnené alebo vydané v rozpore s platnou právnou úpravou.

V súvislosti so sťažovateľkiným prejavom nespokojnosti s napadnutými rozhodnutím okresného súdu ústavný súd ďalej konštatuje, že obsahom práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (m. m. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti v časti týkajúcej sa namietaného porušenia práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

2. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Er 877/2011 a jeho uznesením z 22. septembra 2011

Predmetom sťažnosti je aj namietané porušenie základného práva sťažovateľky vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Er 877/2011 a jeho uznesením z 22. septembra 2011.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Toto ustanovenie však nebráni právu štátu prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravil užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom alebo zabezpečil platenie daní alebo iných poplatkov alebo pokút.

V súvislosti s namietaným porušením práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd považuje predovšetkým za potrebné poukázať na svoju stabilizovanú judikatúru, súčasťou ktorej je aj právny názor, podľa ktorého všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým nepochybne patrí aj právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavnoprocené princípy

postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. z čl. 6 dohovoru. Keďže ústavný súd nezistil porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľkou označeného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 1 dodatkového protokolu. V opačnom prípade by sa ústavný súd stal opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08, IV. ÚS 82/09, III. ÚS 103/2010).

Ústavný súd navyše po preskúmaní napadnutého uznesenia okresného súdu dospel k záveru, že z odôvodnenia napadnutého uznesenia okresného súdu nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že by ním mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, keďže okresný súd v posudzovaných prípadoch ústavne konformným spôsobom interpretoval a aplikoval príslušné právne normy.

Ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým uznesením okresného súdu a právom podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu nie je príčinná súvislosť, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie týchto práv po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Ústavný súd preto vzhľadom na uvedené pri predbežnom prerokovaní aj túto časť sťažnosti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

3. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 14 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Er 877/2011 a jeho uznesením z 22. septembra 2011

Predmetom sťažnosti je aj namietané porušenie práva sťažovateľky podľa čl. 14 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Er 877/2011 a jeho uznesením z 22. septembra 2011.

Podľa čl. 14 dohovoru užívanie práv a slobôd priznaných dohovorom musí byť zabezpečené bez diskriminácie založenej na akomkoľvek dôvode, ako je pohlavie, rasa, farba pleti, jazyk, náboženstvo, politické alebo iné zmýšľanie, národnostný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rod alebo iné postavenie.

Ústavný súd vychádzajúc z obsahu práva podľa čl. 14 dohovoru nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením tohto práva a napadnutým postupom a uznesením okresného súdu takej intenzity, ktorá by signalizovala možnosť vysloviť porušenie tohto práva po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Ústavný súd preto vzhľadom na uvedené pri predbežnom prerokovaní aj túto časť sťažnosti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

4. K namietanému porušeniu čl. 12 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Er 877/2011 a jeho uznesením z 22. septembra 2011

Sťažovateľka tiež namietala porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Er 877/2011 a jeho uznesením z 22. septembra 2011.

Podľa čl. 12 ods. 2 ústavy základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo k etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvýhodňovať, alebo znevýhodňovať.

Ustanovenie čl. 12 ods. 2 ústavy má charakter ústavného princípu, ktorý sú povinné rešpektovať všetky orgány verejnej moci pri výklade a uplatňovaní ústavy. Uvedené

ustanovenie ústavy je vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, t. j. aj jeho rozhodovania o porušovaní základných práv a slobôd garantovaných ústavou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto ak neboli porušené základné práva a slobody sťažovateľa, nie je potrebné deklarovať ani porušenie tohto ustanovenia ústavy (IV. ÚS 119/07). Z tohto dôvodu ústavný súd odmietol aj túto časť sťažnosti sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. marca 2012